

Zondag 20 november 2022
34^e zondag door het jaar: Christus Koning.
2 SAMUEL 5, 1-3 EN LUCAS 23, 35-43

VERKONDIGING

Vandaag viert de kerk oudjaar, de laatste zondag van het kerkelijke jaar. En het zal er vandaag beslist anders aan toe gaan dan over anderhalve maand als we op 31 december afscheid nemen van een kalenderjaar. We zullen vannacht geen champagne ontkurken naar ik aanneem en vuurwerk is al helemaal uit den boze. (en overigens op 31 december/ 1 januari ook steeds meer)

Kerkelijk oudjaar: een heel jaar lang hebben we de grote daden van de Heer gevierd: Gods omgang met ons; zijn zorg, zijn trouw, zijn nabijheid. Een heel jaar zijn we Jezus van Nazareth gevolgd in zijn getuigen in woord en daad van liefdevolle nabijheid van God. We hebben ons laten meenemen in zijn lijden, sterven en opstanding. We hebben zijn hemelvaart gevierd en hoe hij ons nabij blijft in de kracht van zijn geest.

Het is dan ook niet voor niets dat wij in deze tijd, op deze zondag, stilstaan bij zijn wederkomst, die definitief zal zijn als Gods rijk voorgoed gevestigd is. Christus Koning: maar dan niet met een beeld van Christus als een op macht beluste koning, zoals we in onze huidige wereld jammer genoeg moeten constateren hoe een aantal leidinggevenden zich als heersers en machtswellustelingen gedragen.

In het evangelie hoorden we hoe Grieken, Romeinen en Joden het allemaal niet begrijpen en spotten met de veroordeelde Jezus als zij zeggen: 'dit is uw koning'. Met een zekere spot werd het gezegd maar is het eigenlijk niet de waarheid. Jezus, hij onze koning, ons voorbeeld, onze voorganger, onze naaste en bondgenoot ten einde toe. Aan God gelijk ging hij niet zweven, bleef hij met beide benen op de grond, bleef hij zich als mens gedragen, vergoot hij zelfs zijn bloed opdat anderen zouden leven. Het goddelijke met het menselijke helemaal met elkaar verstrengeld, het grote waardig omdat hij het kleine zo geëerd heeft. Van zo iemand die zich menselijk zichtbaar heeft gemaakt, moet je wel houden.

Het opschrift aan het kruis boven zijn hoofd was al in drie wereldtalen geschreven. Een God, een leider die zich als mens gedragen heeft en gedragen zal, die zal weldra de harten van alle wereldburgers gaan winnen.

De vraag lijkt me dan ook zeker gerechtvaardigd: Wat moeten wij er eigenlijk mee ? Wat gebeurt er met een mens die zijn menselijkheid verliest en zich boven anderen verheft, die zich gedraagt als een God boven alle mensen. Leaders die zelfs hun eigen volk de oorlog injagen omwille van de eigen macht. Onze moderne tijd laat op diverse plaatsen en bij diverse personen zien hoe ze zonder anderen te werk gaan, hoe ze stellen een ander niet nodig te hebben, hoe ze direct vinden God helemaal niet nodig te hebben. We kennen ze allemaal van nabij: die baasjes die alleen nog maar vertrouwen op hun eigen hersens, technische verworvenheden: alles denken ze te kunnen maken, leven en nog eens leven. En over alles denken ze te kunnen beschikken: harde dood en zachte dood. We slaan allemaal hun verrichtingen gaande, maar zo goed als niemand voelt zich nog wijs of eigenwijs genoeg om hun wijsheid aan de kaak te stellen. Wat hebben we b.v. eigenlijk geleerd van de coronapandemie , we stonden allemaal met open handen ? Wat hebben we aan de verbetering van ons klimaat gedaan als sommigen riepen dat er niets aan de hand was ? Zijn de leidinggevenden dan slecht. Niet per se, denk ik dan, maar hoe minder zij zich laten gezeggen , hoe meer ze voor God spelen, hoe slechter ze kunnen zijn. Gaan we ons in de komende dagen toch overgeven aan het voetbalcircus van Qatar of stellen we ons zeer terughoudend op wetend hoeveel slachtoffers er gevallen zijn omwille van de machtsmisbruikers binnen de plaatselijke overheid en de internationale voetbalbond ? Kunnen we eigenlijk nog wel met een gerust hart gaan slapen als we weten dat de klimaatconferentie in Egypte eigenlijk nog tot weinig of niets heeft geleid ? En hoe is het eigenlijk dicht bij huis: Hoe meer mensen voor eigen rechter gaan spelen, hoe lossier het verband zal worden van daadwerkelijk samenleven, terwijl we juist nu gemeenschappelijke verantwoordelijkheid en solidariteit bijzonder had nodig hebben.

Als je het leven van Jezus hebt gevolgd, als je zijn woorden hebt gehoord en er naar wilt handelen, dan zul je er ook naar moeten handelen. Zijn woorden en daden herkennen betekent dan niet alleen verontwaardigd en woedend zijn over een wereld van ongelijkheid, maar tegelijkertijd de opdracht onderkennen om op te komen voor de leerbaarheid van onze wereld. En dat lijkt me een koninklijke weg te zijn.

Dus niet over mensen heersen, maar over hen waken en hoeden. Dat is de koninklijke weg. En Jezus.....hij was toch eigenlijk van koninklijke bloede. Bij zijn geboorte – die we over enkele weken gaan herdenken – werd toch niet voor niets gezegd dat hij uit hert huis en het geslacht van David was. In de lijn van David, die in zijn beste dagen voor het volk geen heerser, maar een herder was zegt Hij later: 'Ik ben gekomen, niet om gediend te worden, maar om te dienen'. Overal waar wij dit woord in praktijk brengen, wordt de wereld al een beetje koninkrijk.

Abt Denis Hendrickx